Rheinische Kirche) ervoor zorgden dat dit bedrag nadien werd afbetaald.

In december 1961 waren de laatste details voor de transactie geregeld. De sjeik meldde de voorgenomen transactie aan bij het Israëlische kadaster. Het Zwitserse aandeel in de koopsom kwam deels uit de opbrengst van de actie *Brot für die Brüder*. Er werd in Zwitserland onderhandeld over een ook voor latere jaren belangrijke vrijdom van belasting.[117] Het nu onmiddellijk nodige bedrag kwam bijeen dankzij royale bijdragen van de Zwitser Jürg Keller (die 100.000 Zwitserse francs ter beschikking stelde) en in Nederland alweer Gravemeijer. Via Joop Voet, *general manager* van de Union Bank in Tel Aviv, werd het te sluiten contract ter goedkeuring opgezonden naar het Israëlische ministerie van financiën.[118] Betaling van het Israëlische deel van de koopsom verliep via de Union Bank of Israel (Haïfa), die het vanuit Nederland en Zwitserland gestorte geld zou overmaken op de rekening van de sjeik in Tel Aviv.

Het jaar 1962 begon in Galilea kletsnat. Op het land van Khayr viel in januari meer regen dan anders in een heel jaar. Aan de Derekh Haatzmauth 47 werd advocaat en notaris Isaac Ganon ingeschakeld bij de juridische voorbereiding van het koopverdrag. Een concept-acte diende te worden voorgelegd aan het ministerie van Financiën, dat schriftelijk toestemming zou moeten geven om met de procedure door te gaan.[119]

Later werd gesteld dat het bij aanschaf om 'neglected lands' gegaan zou zijn, 'niet-ontgonnen land'.[120] Dat lijkt onwaarschijnlijk. Toen de pioniers uit Zwitserland arriveerden had de grond overduidelijk een periode braak gelegen, maar wat was daarvan de reden? Hadden de *fellahin* in de jaren vijftig toestemming gehad van het militair bestuur om deze velden afdoende te bewerken? Vooralsnog is te weinig bekend over de boerenbevolking van Abu Sinan om deze vraag te kunnen beantwoorden. Wel is duidelijk dat de verkoop van de 'village lands' het einde van het agrarische karakter van het dorp bespoedigde. De bevolking nam razendsnel toe, landbouwgrond was beperkt voorradig, werkgelegenheid in het dorp zelf minimaal. Sommigen slaagden erin om een zaak of bedrijf op te bouwen in hun woonplaats, maar de meeste inwoners zouden vanaf nu aangewezen zijn op werk elders. Het was een proces dat zich overal in Galilea voordeed, maar in Abu Sinan werd het door de verkoop versneld:

> Rural villages stopped being agricultural. They were now the residence of workers, employed and underemployed, mostly commuting to the Jewish areas. And in the village a middle class emerged.[121]

[117] Idem.

[118] J.J. Pilon aan H. Bernath, Heemstede 23 december 1961, in: AJP.

[119] I. Ganon aan J.J. Pilon, Haïfa 17 december 1961, in: AJP.

[120] Folder *Nes Ammim*, ca. 1976, in: HDC VU archief stichting Nes Ammim-Nederland, doos 4.

[121] Ilan Pappé, *The forgotten Palestinians*, Yale University Press, New Haven/London 2011, 110-111.